

Arrest

nr. 250 393 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 juli 2019 België binnen met een paspoort met visum en verzoeken op 31 juli 2019 om internationale bescherming. Op 25 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 mei 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren en getogen in de gemeente El Transito gelegen in de staat San Miguel. U woonde sinds 2017 tot uw vertrek met uw huidige partner B. M. D. C. Z. (...) en haar zoontje in de wijk San Fransisco in de gemeente El Transito.

Voor u samen was met B. M. (...) woonde u met uw toenmalige vrouw en dochter in de stad San Miguel. Op 11 september 2014 ging u ontbijt halen toen er op straat een zwarte wagen stopte en vier mannen uitstapten. Ze waren gewapend en duwden u in de auto. Ze deden een zak over uw hoofd en hielden gedurende de hele rit een wapen op uw hals gericht. Na een halfuur rijden, kwamen jullie aan bij een verlaten huis. Daar bonden ze uw handen en polsen vast aan een buis en beledigden ze u. Ze sloegen u, scholden u uit en zeiden dat ze u gingen vermoorden. Daarna sloegen ze u met een kabel op uw rug. Hierna zeiden ze dat u hen informatie moest geven over hoeveel bendeleden u had aangegeven. U zei dat ze zich vergisten, maar ze antwoordden dat u van de politie was en bleven u slaan en beledigen. U werd zo hard geslagen dat u bewusteloos raakte. Ongeveer om 11 uur in de ochtend kwamen ze opnieuw langs en vroegen ze opnieuw welke informatie u aan de politie had doorgegeven. Eén van de mannen bedreigde u met de dood. Op dat moment zei u dat ze naar uw documenten moesten kijken en toen ze dit deden, realiseerden ze dat u niet de persoon was die ze zochten. Ze belden met hun baas en gaven uw gegevens door. Hierop werd u opnieuw in de auto gezet en lieten de bendeleden u achter op een weg. U viel op de grond waarbij de zak van uw hoofd viel en u door de achterraut het gezicht van één van de bendeleden kon zien. U liep meteen naar een politiekantoor dat in El Transito gelegen was. U legde een verklaring af bij de politie en nadien werd u naar huis gebracht. In de weken die hierop volgden, kreeg u zo'n 3 à 4 telefoontjes met de boodschap dat u moest verdwijnen. U verhuisde met uw gezin naar het huis van uw ex-vrouw in El Transito, maar in 2017 gingen jullie uit elkaar. Datzelfde jaar leerde u uw huidige partner, B. M. D. C. Z. (...), kennen en zij kwam, samen met haar zoon uit een eerdere relatie, bij u wonen in de wijk San Fransisco. Toen u op een dag in mei 2019 uw oma ging bezoeken met uw nieuwe partner zag u om de hoek bendeleden. Eén van de bendeleden kwam u bekend voor, maar u schonk er verder geen aandacht aan. Ongeveer een week later kwam een vriend van u naar uw huis. Hij vertelde u dat hij van ene vriend had vernomen dat er naar u werd gevraagd en hij vroeg u of u problemen had met iemand. U antwoordde van niet en uw vriend zei dat u moest opletten. Enkele dagen later eveneens in mei 2019 was u op de voetbaltraining toen u enkele bendeleden zag die langs de zijlijn stonden. U dacht één van hen te herkennen van bij uw ontvoering in 2014 en toen u opnieuw keek, kruisten jullie blikken. Het bendelid leek u ook te herkennen en deed met zijn vinger teken naar u dat u niets mocht zeggen. Ook deed hij zijn hemd omhoog om te tonen dat hij een wapen bij zich had. U vroeg aan een vriend om u naar huis te brengen. U en uw partner beslisten om geen aangifte te doen omdat dit volgens u niets zou uitmaken. U hoorde dat uw broer zou vertrekken naar België en u besliste om ook naar hier te komen.

Op 23 juli 2019 bent u, samen met uw huidige partner per vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 25 juli 2019 en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 juli 2019. In België beviel uw partner van jullie zoon D. (...).

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw partner; uw geboorteakte en de geboorteakte van uw partner; de geboorteakte van uw dochter E. (...); de geboorteakte van de zoon van uw partner, C. M. (...); een Belgisch uittreksel van de geboorteakte van jullie zoon D. (...); een bewijs van goed gedrag en zeden van u en uw partner; enkele nieuwsartikelen; een attest van uw dossier bij het parket van San Miguel; een notariële akte van de notaris van uw ex-vrouw; het diploma van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met bendeleden in 2014 die verkeerdelijk dachten dat u bij de politie werkte. In 2019 zou u één van de bendeleden hebben teruggezien en hij zou een bedreigend gebaar hebben gemaakt naar u (CGVS, p. 13 en 14). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat de problemen die u kende in september 2014 dateren van bijna zes jaar geleden en dus niet langer actueel zijn. Bovendien werd u destijds, nadat bleek dat er sprake was van een persoonsverwisseling, zonder meer vrijgelaten door de bende. In de daaropvolgende vijf jaar werd u, buiten enkele telefoontjes kort na uw vrijlating, nooit nog door hen benaderd (CGVS, p. 13 en 14).

Vervolgens dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde over de non verbale bedreigingen die u in mei 2019 zou hebben gekregen van één van de bendeleden die u in 2014 had meegenomen, hetgeen twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan.

Zo verklaart u dat een vriend u vertelde dat hij van iemand gehoord had dat er naar u gevraagd was geweest. Van wie uw vriend dit had vernomen wist u echter niet te zeggen. U stelde dat uw vriend niets meer wilde zeggen, hetgeen niet overtuigt. Evenmin nam u zelf enige stappen om te weten te komen wie er naar u had gevraagd en waarom. Voorts kon u niet precies zeggen wanneer uw vriend u waarschuwde. U kon enkel zeggen dat u dacht dat het in mei 2019 was, enkele weken nadat u een bendelid op straat meende herkend te hebben (CGVS, p. 21 en 22).

Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (u dacht een bendelid herkend te hebben op straat, er zou naar u gevraagd zijn en een bendelid zou een bedreigend gebaar naar u hebben gemaakt) onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u, toen u met uw partner uw oma ging bezoeken, verscheidene bendeleden zag op straat. U stelt dat één van hen u bekend voorkwam, maar u geeft ook aan dat dit bendelid u niet zag en dat hij niets deed (CGVS, p. 21). Ook uw vrouw verklaarde dat er niets gebeurd is (CGVS partner, p. 12). Nadat een bendelid die u herkende van 2014 in mei 2019 bedreigende gebaren maakte naar u is er verder trouwens niets meer gebeurd. Nochtans bleef u nog bijna twee maanden in uw eigen woning en u ging ook nog werken (CGVS, p. 4, 6 en 7). U werd in die periode niet meer benaderd of op één of andere manier gevisieerd door bendeleden.

Ook de neergelegde documenten kunnen niets aan deze beslissing wijzigen. Jullie identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling, opleidingsniveau en het feit dat jullie een blanco strafblad hebben staan immers niet ter discussie. De nieuwsartikelen die u neerlegt, hebben geen betrekking op jullie persoonlijke situatie. Het attest van uw dossier bij het parket van San Miguel dateert eveneens van uw ontvoering in 2014. Ook de notariële akte die u hebt neergelegd, afkomstig van de notaris van uw ex-vrouw, bevat enkel een verklaring van de zich voorgedane feiten in 2014. Dat u in 2014 problemen kende met bendeleden ten gevolge van een persoonsverwisseling wordt evenmin betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door

gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent El Salvadoraanse staatsburger, geboren en getogen in de staat San Miguel. U woonde sinds 2017 tot uw vertrek met uw huidige partner, R. A. H. A. (...) en uw zoon C. M. (...) uit een eerdere relatie in de wijk San Fransisco.

Voordat een relatie had met R. (...) woonde hij met zijn eerste vrouw en dochter in de stad San Miguel. Op 11 september 2014 ging hij ontbijt halen toen er op straat een zwarte wagen stopte en vier mannen uitstapten. Ze waren gewapend en duwden hem in de wagen. Ze deden een zak over zijn hoofd en hielden gedurende de hele rit een wapen op zijn hals gericht. Na een halfuur rijden, kwamen ze aan bij een verlaten huis. Daar bonden ze zijn handen en polsen vast aan een buis en beledigden ze hem. Ze sloegen hem, scholden hem uit en zeiden dat ze hem gingen vermoorden. Daarna sloegen ze hem met een kabel op zijn rug. Hierna zeiden de bendeleden dat uw partner hen informatie moest geven over hoeveel bendeleden hij had aangegeven. Uw partner zei dat ze zich vergisten, maar ze antwoordden dat hij van de politie was en bleven hem slaan en beledigen. Uw partner werd zo hard geslagen dat hij bewusteloos raakte. Ongeveer om 11 uur in de ochtend kwamen ze opnieuw langs en vroegen ze opnieuw welke informatie hij aan de politie had doorgegeven. Eén van de mannen bedreigde hem zelfs met de dood. Op dat moment zei uw partner dat ze naar zijn documenten moesten kijken en toen ze dit deden, realiseerden ze dat hij niet de persoon was die ze zochten. Ze belden met hun baas en gaven de gegevens van uw partner door. Hierop werd uw partner opnieuw in de auto gezet en lieten de bendeleden hem achter op een weg. Uw partner viel op de grond waarbij de zak van zijn hoofd viel en uw partner door de achterraut het gezicht van één van de bendeleden kon zien. Uw partner liep meteen naar een politiekantoor dat in El Transito gelegen was. Hij legde een verklaring af bij de politie en nadien werd hij naar huis gebracht. In de weken die hierop volgden, kreeg hij zo'n 3 à 4 telefoontjes met de boodschap dat hij moest verdwijnen. Uw partner verhuisde met zijn toenmalige gezin naar het huis van zijn ex-vrouw in El Transito, maar in 2017 gingen ze uit elkaar. Datzelfde jaar leerde uw partner u kennen en u ging, samen met uw zoon, bij hem wonen in de buurt San Fransisco. Toen jullie op een dag de oma van uw partner gingen bezoeken, zag uw partner om de hoek bendeleden. Eén van de bendeleden kwam hem bekend voor, maar hij schonk er verder geen aandacht aan. Ongeveer een week later kwam een vriend van uw partner naar uw huis. Hij vertelde uw partner dat een vriend van hem had gezegd dat er naar hem werd gevraagd en hij vroeg hem of hij problemen had met iemand. Uw partner antwoordde van niet en zijn vriend zei dat hij moest opletten. Enkele dagen later waren jullie op de voetbaltraining van uw partner toen hij enkele bendeleden zag die langs de zijlijn stonden. Uw partner dacht één van hen te herkennen van bij zijn ontvoering in 2014 en toen hij opnieuw keek, kruisten hun blikken. Het bendelid leek uw partner ook te herkennen en deed met zijn vinger teken naar

uw partner dat hij niets mocht zeggen. Ook deed hij zijn hemd omhoog om te tonen dat hij een wapen bij zich had. Uw partner vroeg aan een vriend om jullie naar huis te brengen. Jullie beslisten geen aangifte te doen omdat dit volgens uw partner niets zou uithalen. Uw partner hoorde dat zijn broer zou vertrekken naar België en jullie beslisten om ook naar hier te komen.

Op 23 juli 2019 bent u, samen met uw partner per vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 25 juli 2019 en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 juli 2019. In België beviel u van een zoon genaamd D. (...). Uw zoontje uit uw eerste relatie verblijft nog steeds in El Salvador bij uw moeder en uw zus.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw partner volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw partner; uw geboorteakte en de geboorteakte van uw partner; de geboorteakte van de dochter van uw partner, E. (...); de geboorteakte van uw eerste zoon, C. M. (...); een Belgisch uittreksel van de geboorteakte van jullie zoon D. (...); een bewijs van goed gedrag en zeden van u en uw partner; enkele nieuwsartikelen; een attest van het dossier van uw partner bij het parket van San Miguel; een notariële akte van de ex-vrouw van uw partner en uw diploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijten verzoekende partijen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een beoordelingsfout.

Na het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen voeren verzoekende partijen vooreerst aan dat de problemen die verzoeker in 2014 heeft gehad met bendeleden weldegelijk een link hebben met het Verdrag van Genève. Zij citeren uit de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren

en bijgevolg zonder enige twijfel een actor vormen als bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen zijn van mening dat zij weldegelijk in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep en omwille van een toegeschreven politieke overtuiging. Zij lichten toe dat verzoeker in 2014 zwaar mishandeld/gefolterd werd door bendeleden omdat zij dachten dat hij bij de politie werkte en wijzen erop dat uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 blijkt dat leden van de politie in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat de problemen die verzoeker in 2014 heeft gehad voldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd. Zij menen dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en lichten dit als volgt toe:

“4.2.2.1. Los van het feit of de daden van geweld waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest in 2014 al dan niet een band hebben met de Conventie van Genève dient men vast te stellen dat die problemen voldoende ernstig waren om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Over wat hij meegemaakt heeft aan de hand van de bendeleden verklaarde hij:

“(…)” (CGVS Meneer, pp. 12-14)

“(…)” (CGVS Meneer, p.17)

Uit de zeer gedetailleerde verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zwaar mishandeld/gefolterd werd door bendeleden (die dachten dat hij voor de politie werkte). Toen heeft hij gedacht dat hij zou sterven. Na het incident is hij zich zeer slecht blijven voelen omwille van de verwondingen maar ook omwille van de telefoontjes die hij kreeg. Zo verklaart hij meermaals opgebeld te zijn geweest met de vraag "te verdwijnen". Verzoeker en zijn familie zijn dan ook verhuisd. Verzoeker verklaart dat zelfs na het verhuizen en tot nu toe hij zich niet op zijn gemak voelt en dat hij steeds nachtmerries doet met betrekking tot de marteling waaraan hij geleid heeft.

4.2.2.2 We menen dus dat er beschouwd moet worden dat verzoeker al reeds vervolgd werd of reeds ernstige schade heeft ondergaan indien Uw Raad van mening zou zijn dat de daden van geweld die hij meegemaakt heeft geen band hebben met de Vluchtelingenconventie. In ieder geval menen dus dat artikel 48/7 van de Vreemdelingen wet die als volgt luidt van toepassing is:

Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

Het is dan ook aan de asielinstanties om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In de huidige situatie in El Salvador zijn er, in het algemeen, geen goede redenen om aan te nemen dat een persoon geen risico's loopt problemen te hebben met bendeleden. It is immers zo dat de situatie in El Salvador gekenmerkt wordt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling enerzijds, en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) anderzijds "un cycle incessant de revanches entre des gangs rivaux et entre des gangs et les autorités salvadoriennes"-, COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019, p. 6). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied en zijn volgens sommige schattingen actief in 247 van de 262 gemeentes van het land (COI Focus 15 juli 2019, p. 19). Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen (Conseil des Droits de l'homme des Nations unies, Human Rights Watch...) beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7).

Verder stellen verzoekers dat zij hun land van herkomst verlaten hebben omdat verzoeker in mei 2019 één van de bendeleden die betrokken was in zijn ontvoering in 2014 opnieuw gezien heeft in zijn wijk en dat hij hem bedreigende gebaren heeft gedaan (hij deed met zijn vinger teken dat verzoeker niets mocht zeggen en deed z'n hemd omhoog om te tonen dat hij een wapen bij zich had).

Het CGVS twijfelt aan de geloofwaardigheid van die verklaringen omwille van de vage karakter ervan en stelt dat die feiten, in ieder geval onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het CGVS merkt op dat het bendelid hem bedreigende gebaren heeft gemaakt maar dat er verder niets gebeurd is. Nochtans bleef verzoeker nog bijna twee maanden in zijn eigen woning en ging hij nog werken. Hij werd in die periode niet meer benaderd of geviseerd.

Dat verzoeker tot het einde van zijn verblijf in El Salvador is blijven werk zou volgens het CGVS uit de volgende verklaringen blijken:

(...) (CGVS Meneer, pp. 6-7)

Uit de context waarin de vraag gesteld werd en de manier waarop die gesteld werd kan echter niet met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker bedoeld heeft dat hij dat het einde van zijn verblijf in El Salvador is blijven werken. Zo blijkt de vraag meer gericht tot de jobs die hij in El Salvador heeft gehad en blijkt dat verzoeker met zijn antwoord meent dat hij altijd in de bouwsector heeft gewerkt maar niet precies dat hij dat tot zijn laatste dag in El Salvador daarin actief is geweest. Voor alle duidelijkheid had de protection officer hem moeten vragen wat zijn laatste dag van werk was zoals hij het voor verzoekster heeft gedaan, iets dat hij nagelaten heeft te doen.

Dat verzoeker na het incident tijdens hetwelk hij bedreigd werd gestopt is te werken alsmede haar partner blijkt uit hun verklaringen. Daaruit blijkt ook dat zij niet verhuisd zijn omdat zij niet over die mogelijkheid beschikte en dat zij niet naar familieleden wisten te gaan omdat zij bang waren hen in gevaar te brengen. Wat zij wel hebben gedaan is het kind van verzoekster naar een "veilig" plek te brengen en zo veel mogelijk thuis te blijven om de contacten met de buitenwereld zo veel mogelijk proberen te vermijden:

(...) (CGVS Mevrouw, pp. 5-6)

(...) (CGVS Mevrouw, pp.10-11)

(...) (CGVS Meneer p. 14)

(...) (CGVS, Meneer, p-23)

Waar het CGVS meent dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het leiden van ernstige schade menen we verder dat het ook het subjectief element in aanmerking worden genomen in de analyse van de nood aan internationale bescherming.

Dat blijkt uit de HANDBOOK AND GUIDELINES ON PROCEDURES AND CRITERIA FOR DETERMINING REFUGEE STATUS² Geneva, December 2011 opgesteld door de UNHCR waarin de organisatie stelt:

(...)"

Uit de Handbook blijkt dat men dus niet kan zeggen enkel en alleen op basis van objectieve criteria dat een asielzoeker al dan niet een well founded fear of persecution heeft aangezien ook het subjectief element in aanmerking dient te worden genomen. Te stellen, zoals het CGVS het doet, dat de problemen van verzoeker onvoldoende zwaarwichtig zijn zonder enige overweging van het subjectieve aspect en zijn eerdere ervaringen is dus een verkeerde analyse. Het toont aan dat het CGVS haar missie niet op een zorgvuldige manier uitvoert.

In casu blijkt dat verzoeker zwaar mishandeld en gefolterd werd door bendelen in 2014. Hij dacht dat hij zou sterven. Als gevolg ervan heeft hij psychologische problemen gehad (problemen die hij trouwens steeds heeft). Aangezien die antecedenten is het dan ook helemaal aannemelijk dat hij zo bang werd als hij één van de bendeleden die hem gemarteld heeft gezien heeft in zijn wijk en dat die pandillero hem dan ook bedreigd heeft met de dood (cf. bedreigende gebaar op het voetbalveld) heeft indien hij iets zou zeggen dat het onverdraagbaar voor hem is geworden om in El Salvador te blijven, nemende in aanmerking dat hij eerder geviseerd per ongeluk, wat ook betekent dat het risico kan bestaan problemen te hebben met bendeleden zelfs als men "niets heeft gedaan". Zijn angst gevoel werd verder versterkt door het feit dat hij een vriend heeft die verdwenen is, dat er een geheime begraafplaats gevonden werd in hun wijk en dat hij dus in een zeer gevaarlijke omgeving woont zo blijkt uit zijn verklaringen en de documenten die hij neergelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

"(...)" (CGVS Meneer, p.11)"

Daarnaast menen verzoekende partijen dat ook hun verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Zij verwijzen wat dit betreft naar – en citeren uit – de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 en voegen daar nog het volgende aan toe:

"Enkel de IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar ook deze organisatie erkent dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij zich er niet verplaatsen (A, pp. 17-18). Daarboven stelt de IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (B, p. 11). Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor personen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond:

(...) (B, p. 9)

Daarnaast stelt Mevrouw Veronica Reyna, dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico

bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is. Dit is ook het standpunt van Mevrouw Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA (B, p. 20). Dit risico wordt ook bevestigd door HRW. Dit is niet tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij.

Dit is ook bevestigd door de recentste COI Focus van 09.01.2020 (stuk 3.b, p. 13):

« (...) »

Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden.

Dit bevestigt de informatie van de Speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (p. 12):

(...)

Die informatie toont aan dat het feit dat verzoekers in het buitenland zijn verbleven, in geval van terugkeer naar El Salvador, ook voor problemen met de maras kan zorgen. Dit element dient beschouwd te worden als een objectief element dat hun vrees en de risico's die zij in geval van terugkeer zouden lopen versterkt."

Verzoekende partijen voeren ook aan dat er geen doeltreffende beschermingsmogelijkheden bestaan in El Salvador. Uit alle beschikbare informatie blijkt namelijk dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn, ofwel niet bereid zijn om daadwerkelijke bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van de bendes. Ter staving hiervan citeren zij uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, uit de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 en uit het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020.

Ook laten verzoekende partijen gelden dat er geen intern vluchtalternatief bestaat. Zij wijzen erop dat zij niet tot de hogere sociale klassen behoren en dus niet in staat zijn om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en dat uit de reeds aangehaalde informatie blijkt dat zij bij een hervestiging het voorwerp zullen uitmaken van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Ter staving hiervan citeren zij nog uit het hierboven reeds aangehaalde rapport van Human Rights Watch, dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is.

Ten slotte voeren verzoekende partijen het volgende aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissingen over de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet:

"4.3.1. In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat "het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viserend Volgens het CGVS heeft "dit type geweld bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4,§2, c van de Vreemdelingenwet". Het CGVS stelt verder dat "het geweld gekenmerkt wordt door gemeenschappelijke criminaliteit (...)" en dat dit geweld "kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw. (...) Het CGVS stelt dan nog dat: "Hoewel de situatie in El Salvador geer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

4.3.2. Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst. Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict:

(...)

In een Policy Brief van november 2018⁵ geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal

humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd:

« (...) »

In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het journal of International Humanitarian Legal Studies⁶ suggereert de auteur dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt:

(...)

In tegenstelling tot de stelling van het CGYS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheidsituatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4, § 2 c) mogelijk wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador.

4.3.3. Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel gevisieerd zijn dient te worden genuanceerd.

In het "COI Focus El Salvador situation sécuritaire" de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen:

**(...)" (p. 15 (typologie de la violence))

**(...)" (p. 17)

(...)" (pp. 19 en 20)

**(...)" (p. 27 résumé)

Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador.

Volgens ons is er geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is in El Salvador.

Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020⁷ blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistische" doelwitten.

(...)

In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage"⁸ beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen:

"(...)"

Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador" de dato 26 november 2018⁹ beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd door de mara : iedereen is veronderstelt de bandere te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen:

"(...)"

Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is van doelgericht geweld. Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van wille keurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Verder wensen we aan te kaarten dat de verzoekers persoonlijke omstandigheden die het risico voor hen om slachtoffer te worden van het bendege geweld in vergelijking met andere Salvadoraanse burgers verhoogt:

-zij behoren niet tot de hogere klassen;

-zij waren woonachtig in een gevaarlijke gemeente (El Transito) waar de twee laatste jaren drie clandestiene begraafplaatsen teruggevonden werd, waaronder één in de wijk San Fransisco waar zij woonachtig waren¹⁰.

-zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven, wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken, hetgeen van hen een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld;

-als vrouw loopt verzoekster meer risico geteisterd te worden door het geweld¹¹;

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met (i) prints van *Whatsapp*-berichten die verzoekster van haar zus heeft ontvangen, (ii) een foto van verzoekster en haar zus en (iii) foto's van verzoeksters zus nadat ze geslagen werd neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst verlaten te hebben uit vrees voor benedeleden die verzoeker in 2014 reeds hadden ontvoerd naar een verlaten huis en hem sloegen, bedreigden en beledigden om te weten welke informatie hij aan de politie had doorgegeven. Het bleek om een misverstand te zijn gegaan waarbij de benedeleden verzoeker hadden verwisseld met een andere persoon. Toen de benedeleden zich dit realiseerden, zouden ze verzoeker ergens op een weg hebben achtergelaten. Verzoeker zou het gezicht van één van de benedeleden hebben kunnen zien en meteen na zijn vrijlating naar een politiekantoor in El Transito zijn gegaan om een verklaring af te leggen, waarna hij naar huis zou zijn gebracht. In de weken die hierop volgden, zou verzoeker zo'n drie à vier telefoontjes hebben gekregen met de boodschap dat hij moest verdwijnen. Verzoeker zou dan zijn verhuisd. Toen hij op een dag in mei 2019 zijn oma ging bezoeken zou verzoeker om de hoek benedeleden hebben gezien, waarvan er één hem bekend voor kwam. Ongeveer een week later zou een vriend verteld hebben dat hij had vernomen dat er naar verzoeker werd gevraagd en gevraagd hebben of verzoeker problemen had met iemand. Toen verzoeker antwoordde van niet zou zijn vriend gezegd hebben dat hij moest opletten. Enkele dagen later zou verzoeker op de voetbaltraining enkele benedeleden langs de zijlijn hebben zien staan en gedacht hebben één van hen te herkennen van bij zijn ontvoering in 2014. Hun blikken zouden elkaar gekruist hebben en het bendelid zou naar verzoeker met zijn vinger teken hebben gedaan dat hij niets mocht zeggen. Het bendelid zou ook zijn hemd omhoog hebben gedaan om te tonen dat hij een wapen bij zich had. Verzoeker zou daarop aan een vriend gevraagd hebben om hem naar huis te brengen en beslist hebben om naar België te komen, wat hij op 23 juli 2019 ook effectief deed.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun geboorteaktes, de geboorteaktes van de zoon van verzoeker en van de dochter van verzoekster, bewijzen van goed gedrag en zeden, alsook fotokopieën van nieuwsartikelen, van een attest van het dossier van verzoeker bij het Parket van San Miguel, van een brief van de notaris van verzoekers ex-vrouw en van een diploma van verzoekster neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'documenten', en adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gesteld, hebben de door verzoekende partijen neergelegde nieuwsartikelen geen betrekking op hun persoonlijke situatie en staan de identiteit, de nationaliteit, de gezinssamenstelling en het opleidingsniveau van verzoekende partijen niet ter discussie, wat eveneens gesteld kan worden over het feit dat verzoekende partijen een *blanco* strafblad hebben.

Op basis van het attest van het dossier van verzoeker bij het Parket van San Miguel, de brief van de notaris van verzoekers ex-vrouw en de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd, kan worden aangenomen dat verzoeker in september 2014 problemen heeft gekend met benedeleden. Wat deze problemen betreft, wordt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker evenwel op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Vooreerst dient opgemerkt dat de problemen die u kende in september 2014 dateren van bijna zes jaar geleden en dus niet langer actueel zijn. Bovendien werd u destijds, nadat bleek dat er sprake was van een persoonsverwisseling, zonder meer vrijgelaten door de bende. In de daaropvolgende vijf jaar werd u, buiten enkele telefoontjes kort na uw vrijlating, nooit nog door hen benaderd (CGVS, p. 13 en 14).”

Door in hun verzoekschrift te stellen dat die problemen voldoende ernstig waren om als daden van vervolging of ernstige schade te worden beschouwd – wat overigens niet wordt betwist – en uit de door verzoeker op het CGVS afgelegde verklaringen te citeren, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de problemen die verzoeker in september 2014 kende niet langer actueel zijn, en dit daargelaten de ernst van de verwondingen van verzoeker – waarvan verzoekende partijen overigens geen enkel (begin van) bewijs voorleggen – en de nachtmerries die verzoeker daaraan zou hebben overgehouden, wat eveneens niet wordt aangetoond.

Wat de door verzoekende partijen aangehaalde non-verbale bedreigingen in mei 2019 betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker het volgende overwogen:

“Vervolgens dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde over de non verbale bedreigingen die u in mei 2019 zou hebben gekregen van één van de bendeleden die u in 2014 had meegenomen, hetgeen twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan.

Zo verklaart u dat een vriend u vertelde dat hij van iemand gehoord had dat er naar u gevraagd was geweest. Van wie uw vriend dit had vernomen wist u echter niet te zeggen. U stelde dat uw vriend niets meer wilde zeggen, hetgeen niet overtuigt. Evenmin nam u zelf enige stappen om te weten te komen wie er naar u had gevraagd en waarom. Voorts kon u niet precies zeggen wanneer uw vriend u waarschuwde. U kon enkel zeggen dat u dacht dat het in mei 2019 was, enkele weken nadat u een bendelid op straat meende herkend te hebben (CGVS, p. 21 en 22).

Maar, hoe dan ook dient opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten (u dacht een bendelid herkend te hebben op straat, er zou naar u gevraagd zijn en een bendelid zou een bedreigend gebaar naar u hebben gemaakt) onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u, toen u met uw partner uw oma ging bezoeken, verscheidene bendeleden zag op straat. U stelt dat één van hen u bekend voorkwam, maar u geeft ook aan dat dit bendelid u niet zag en dat hij niets deed (CGVS, p. 21). Ook uw vrouw verklaarde dat er niets gebeurd is (CGVS partner, p. 12). Nadat een bendelid die u herkende van 2014 in mei 2019 bedreigende gebaren maakte naar u is er verder trouwens niets meer gebeurd. Nochtans bleef u nog bijna twee maanden in uw eigen woning en u ging ook nog werken (CGVS, p. 4, 6 en 7). U werd in die periode niet meer benaderd of op één of andere manier geïsoleerd door bendeleden.”

Door in het verzoekschrift in het algemeen te wijzen op de huidige situatie en het hoge niveau van geweld in El Salvador en te stellen dat verzoeker in mei 2019 één van de bendeleden die bij zijn ontvoering in 2014 betrokken was in zijn wijk opnieuw gezien heeft en dat deze bedreigende gebaren maakte, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven, waaruit blijkt dat verzoeker over deze bedreigingen vage verklaringen aflegde en dat de door hem aangehaalde feiten bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn voor het toekennen van internationale bescherming. Uit deze motieven blijkt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoeker in 2014 had ondergaan zich niet opnieuw zal voordoen, temeer nu deze vervolging in 2014 een vergissing bleek te zijn geweest en verzoeker in de vijf daaropvolgende jaren, behalve enkele telefoontjes, niet meer werd benaderd door de bendeleden die hem destijds abusievelijk ontvoerd hadden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog betogen, kan de expliciete vraag aan verzoeker of hij zijn werk in de bouw gedaan heeft tot aan zijn vertrek niet anders worden opgevat dan of verzoeker tot de laatste dag in El Salvador is blijven werken. Nu verzoeker deze vraag bevestigend beantwoordde, kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dan ook op goede gronden vaststellen dat er in de twee maanden na de bedreigende gebaren die het bendelid in mei 2019 ten opzichte van verzoeker maakte niets meer was gebeurd, terwijl verzoeker nog bijna twee maanden in zijn eigen woning bleef en ook nog ging werken. De omstandigheid dat verzoekster in die periode wel is gestopt met werken, dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikten om te verhuizen en dat zij het kind van verzoekster naar een veilige plek zouden hebben gebracht, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Voor zover verzoekster heeft verklaard dat zij na de bedreiging ten aanzien van verzoeker na de voetbaltraining besloten te stoppen met werken, kan daaruit niet expliciet worden afgeleid dat verzoeker toen ook daadwerkelijk gestopt is met werken. Zo zij dit wel zo bedoelde, stelt de Raad vast dat haar verklaring in tegenstrijd is met de verklaringen van verzoeker, die duidelijk bevestigend antwoordde op de vraag of hij zijn werk gedaan heeft tot aan zijn vertrek.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kunnen op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden

beslissingen te besluiten. Bovendien gaan verzoekende partijen er met hun betoog aan voorbij dat met de eis dat de vluchteling een gegronde vrees voor vervolging heeft niet alleen een subjectieve, maar ook een objectieve voorwaarde wordt gesteld. Het loutere gegeven dat verzoeker zich onveilig voelt door wat in 2014 gebeurd is, is dan ook niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat verzoeker als gevolg van de feiten van 2014 psychologische problemen had en nog steeds heeft, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen een persoonlijke vrees voor vervolging moeten aantonen. Zij kunnen dan ook niet volstaan met de verwijzing naar een mogelijk risico op problemen met bendeleden dat iedereen loopt die “niets heeft gedaan”, naar een vriend die verdwenen zou zijn en naar een geheime begraafplaats die in hun wijk gevonden zou zijn, zonder dit op hun eigen persoon te betrekken.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die verzoeker in 2014 zou hebben ondergaan zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

De door verzoekende partijen bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken werpen hier geen ander licht op. De *Whatsapp*-berichten zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden dan ook niet in overweging genomen. Bovendien zijn deze niet gedateerd en kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scène worden gezet. Op de foto's is een vrouw – volgens verzoekende partijen de zus van verzoekster – te zien met hematomen aan de billen en bovenbenen. Hieruit kan niet blijken dat deze verwondingen te wijten zijn aan de problemen die verzoekende partijen in El Salvador beweren te hebben gekend. Op de laatste foto staan verzoekster en een vrouw waarvan verzoekende partijen verklaren dat het de zus van verzoekster is. Uit deze foto, die ogenschijnlijk in goede tijden genomen is, kan allermindst een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. De Raad wenst er verzoekende partijen bijkomend aan te herinneren dat zij er ingevolge de op hen rustende medewerkingsplicht toe gehouden zijn documenten en andere stukken ter staving van hun vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar verzoekster ter terechtzitting verklaart dat de feiten die haar zus zou hebben ondergaan dateren van juni 2020, kan niet worden ingezien waarom verzoekende partijen de stukken die zij daarover bijbrengen, zo deze daadwerkelijk verband zouden houden met de door hen ingeroepen feiten en vrees, niet eerder hadden kunnen bijbrengen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoekende partijen middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengen die zij reeds veel eerder in de procedure hadden kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees.

Verzoekende partijen laten in hun verzoekschrift voorts gelden dat ook hun verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden

blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Zij maken slechts in het algemeen gewag van een mogelijke perceptie bij benedeleden dat zij welvarend zijn omwille van hun verblijf in het buitenland. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekende partijen in El Salvador voor hun vertrek een behoorlijk inkomen hadden en konden sparen, zodat niet kan worden ingezien waarom hun terugkeer uit het buitenland zou leiden tot een verhoogd risico dat zij zouden worden beschouwd als financieel meer vermogend dan voorheen. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij actueel problemen hebben met benedeleden in El Salvador, is hun betoog dat zij uit hoofde van die problemen deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat deze problemen zijn gestoeld op hun (toegeschreven) politieke overtuiging niet dienstig. De omstandigheid dat de benedeleden dachten dat verzoeker bij de politie werkte, doet niet ter zake nu de benedeleden volgens verzoekers verklaringen achteraf hadden ingezien dat zij de verkeerde persoon ontvoerd hadden. Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat uit verschillende bronnen blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheid door de nationale autoriteiten bestaat in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt actueel problemen te hebben met benedeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is het gegeven dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoekende partijen evenmin relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door hen aangehaalde feiten onvoldoende actueel, dan wel onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.5. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN